

ת"ד 7805/07/13 - מדינת ישראל נגד הארון שאמי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 7805-07-13 מדינת ישראל נ' שאמי
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הארון שאמי

הנאשמים

הכרעת דין

בתיק זה מיוחסות לנאשם עבירות של גרימת נזק לרכוש, רשלנות, אי שמירת מרחק, חבלה של ממש ונהיגה בלא ביטוח, כמפורט בכתב האישום.

האירוע הרלוונטי לכתב האישום הינו תאונת דרכים אשר התרחשה ביום 13.5.2012, בכביש 781 בין מורשת לאעבלין ובמהלכה התנגשו שלוש מכוניות. רכבו של הנאשם, טנדר מסוג איסוזו, רכבו של מר לחאם חליל, רכב פרטי מסוג רנו, ורכבו של מר יהושע בויס, טנדר מסוג ניסן.

לפי האמור **בכתב האישום**, פגע רכב הנאשם ברכבו של חליל, הדף אותו לנתיב הנגדי, שם התנגש רכב זה ברכבו של מר בויס שהגיעו מהכיוון השני. לפי גרסת הנאשם, סטה רכבו של חליל לנתיב הנגדי מסיבה לא ידועה, פגע שם ברכבו של בויס, נהדף חזרה ופגע ברכב הנאשם.

לאחר ששמעתי את העדויות, התרשמתי מהעדים, שקלתי את טענות הצדדים ושבתי ועיינתי בחומר שהוגש, השתכנעתי מעל לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, ולפיכך אני מרשיע אותו בהן.

מטעם המאשימה העידו בתיק זה, הנהג המעורב, מר לחאם חליל, נהג הרכב השלישי, מר יהושע בויס ובוחן התאונות מר ופיק דגש. כמו כן הוגש בהסכמה דוח פעולה שערך השוטר סילבן סנה, אשר הגיע למקום התאונה לאחר שהתרחשה.

הייתי נוסע בסביבות 6 בבוקר לעבודה, נסעתי מכפר ג'דידה לכפר אעבלין. לפני צומת אעבלין מצומת שפרעם, היה רכב הנאשם אחרי, נסעתי 70-80 קמ"ש פתאום הרכב מקדימה רצה לפנות שמאלה, התחלתי להוריד מהירות שלי ואז קיבלתי מכה מאחורה. הוא זרק אותי לנתיב הנגדי. אני ראיתי שקיבלתי את המכה מהארון שאמי, זה היה טנדר. לא זוכר איזה רכב. אז קיבלתי עוד מכה חזיתית מעוד טנדר.

בחקירה הנגדית נחקר העד בידי הסנגור באשר לרכב בנסע לפניו, ולכאורה דבריו בדבר מרחק של 500 מ' מרכב זה אינן יכולים להתקבל. עם זאת, לא מצאתי בכך כדי להציע על חוסר מהימנות של העד וסבורני כי מדובר בדברים שנאמרו מתוך הערכה לא נכונה של מרחקים, ובהשפעת האירוע הטראומטי והזמן שחלף מאז.

העד **מר בויס** העיד:

אני נוסע ממורשת לכיוון קרית אתא, השעה 6 ומשהו בבוקר, נוסע לעבודה, אני נוסע הכביש לפני ריק, יש לי פס לבן מצד שמאל ופתאום איזה רכב יוצא, היו כמה רכבים נסעו בכיוון הנגדי, פתאום יוצא מולי במרחק של כ- 20-30 מ' פתאום אני רואה רכב יוצא, חשבתי שהוא יוצא לעקיפה, פתאום אני רואה אותו יוצא מהשיירה. ברחתי ימינה, אני רואה שהוא רודף אחרי. הוא רדף אחרי ונכנס בי בצד השמאלי בגלגל. זה קרה איזה 100 מ' לפני הכניסה לאעבלין, לפני הצומת הראשית. אני הייתי בטוח שאני בורח לשוליים והוא מצליח לעבור, הוא יצא ב 45 מעלות, העיף אותי לתעלה, אני התהפכתי. אח"כ הבנתי למה סטה, כשזה קרה לי הייתי עסוק בלברוח. הבנתי אח"כ שמישהו העיף אותו. יכול להיות שרכב ניסה להכנס והאט את המהירות כי השיירה נסעה לאט. אח"כ הבנתי שפגע בו רכב מאחור. הבנתי את זה כי הבוחן אמר לי. לי עצמי אין ידיעה מה קרה.

בוחן התאונות **מר דגש** העיד:

מסקנתי כי רכבו של הנאשם פגע ברנו וכך נגרמה התאונה, מבוססת על מיקום כלי הרכב והממצאים. הפגיעה ברכב הרנו לא היתה חזיתית. אני מסיק שהרנו קודם נפגע מאחור ולכן נהדף בצורה לא ישרה לנתיב השני. אם הדבר היה הפוך, הנזק מלפנים היה צריך להיות בחזית. יש שברים מההתנגשות הראשונית בין רכב הנאשם לרנו, מסומנים ו' בתרשים, וזאת בנפרד מהשברים של ההתנגשות השניה בין הרנו לרכב שהגיע ממול, שמסומנים באות ז'. השברים הראשוניים הם בקרבת מקום ביחס לשבר לסימן בלימה של רכבו של הנאשם, שמצביע על מקום האימפקט בהתנגשות הראשונית. גם אופן הפגיעה של רכב הרנו מצביעה על פגיעה עם חזית פינה קדמית שמאלית של רכבו של הנאשם לפינה אחורית ימנית של רכב הרנו, כך שבפגיעה הזאת רכב הרנו הסתובב נגד כיוון השעון לנתיב הנגדי ואז הוא חסם דרכו של הרכב השלישי, ניסאן, וכך אירעה ההתנגשות השניה.

אילו היתה ההתנגשות הראשונה בין הרנו לבין הניסאן, כך שההתנגשות הזאת גרמה לרכב הרנו להסתובב נגד כיוון השעון ונעמד במקום, ואם היה נהדף לאחור, הרכב של הנאשם היה פוגע בו בפינה אחורית שמאלית ולא בפינה אחורית ימנית.

מטעם ההגנה העידו הנאשם והמומחה מטעמו, מר גדי וייסמן. **הנאשם** סיפר:

היה זה במאי 2012. בשש וחצי בבוקר. נסעתי מאעבלין למורשת. לפני רכב רנו לבן. הוא יצא לעקיפה. טנדר שהגיע ממול נכנס בו. אני ברחתי ימינה והוא הדף אותו עליי.

מי שפגע בי זה הרנו. זה היה כשאני על הכביש, לא על השול.

המומחה **מר וייסמן** העיד:

אני מסתמך על מימצאי הבוחן, אני לא חולק עליהם, אני חולק על מסקנותיו. הבוחן לא קשר את הסימנים למיקום אובייקטיבי. לכן לא ניתן לקבוע את המרחק בין שני מוקדי השברים. המסקנה שלו מתבססת על המיקום, אבל זה לא ברור. הבוחן קבע שהפגיעה ברנו לא הייתה חזיתית, לכן על פי הנזקים לכלי הרכב, אני אומר שהתאונה הייתה יכולה להתרחש לפי שני תרחישים נוספים. מה שתיאר הנאשם ותרחיש נוסף שהנאשם שלל. התרחיש שקבע הבוחן אפשרי, אבל פחות סביר וזאת מאחר והפגיעה האחריות ברנו לא הייתה חזיתית, תאונה רגילה של אי שמירת מרחק.

מהאמור לעיל עולה כי למעשה העדים הישירים לתאונה הינם הנאשם וחליל. מבין שתי עדויות אלה, ועל סמך התרשמות ישירה מהעדים, אני מעדיף את עדותו של חליל אשר הייתה בעיני משכנעת יותר ויצרה רושם של עדות מהימנה, לעומת עדות הנאשם אשר יצרה רושם של גרסה שבאה לאחר קבלת ייעוץ.

למעלה מן הדרוש, אך לא מיותר לגמרי, יהיה לציין בהקשר זה את הסתירה בגרסת הנאשם אשר טען תחילה כי רכב הרנו "יצא לעקיפה" ואולם בחקירה תחת אזהרה אמר כי הרנו "רצה להיכנס שמאלה". בעדות בבית המשפט ניסה הנאשם לטעון כי מדובר באותה פעולה, אולם בתשובות לשאלה בחקירה במשטרה הבהיר כי למעשה מדובר בשתי פעולות שונות שכן כאשר נשאל שם "האם הרנו היה בעצירה או בתנועה כשרצה לפנות שמאלה?" השיב - "אין לי מושג, לא שמתי לב". מובן כי דברים מעין אלה יכולים להתאים רק לכוונה לפנייה שמאלה ולא ליציאה לעקיפה, ואין אדם "יוצא לעקיפה" במצב עמידה...

עוד יש להזכיר כי הנאשם נסע ברכב עם נוסע, אשר יכול היה לאשר את גרסתו, אולם עד זה לא הובא לעדות, ולא הוזכר כלל בידי הנאשם בחקירתו במשטרה. בעדותו בפני טען הנאשם כי ניסה לאתר את הנוסע ולא הצליח, אך לא פרט את הפעולות שביצע, ולא הסביר מדוע לא יכול היה לאתר באמצעות מעסיקם המשותף, שכן הוא אישר כי "המנהל שלנו אמר לי לקחת אותו". כידוע, אי הבאה לעדות של עד רלוונטי פועלת כנגד מי שלכאורה יכול היה להביאו, ומחזקת את גרסת הצד השני.

עדותו של העד המעורב הנוסף, ביום, אינה מבהירה את המחלוקת, ולא ניתן להכריע על פיה, עם זאת, תיאורו את רכבו של חליל ככזה שיצא באופן פתאומי בזווית של 45 מעלות, תואמת יותר את גרסת חליל בדבר חבטה מאחור שדחפה את רכבו, מאשר את גרסת הנאשם כי חליל יצא לעקיפה באופן יזום.

מעבר לעדויות המעורבים, הוגשו שתי עדויות של מומחים, בוחני תאונות. מומחה ההגנה מר וייסמן לא חלק על המימצאים שקבע הובחן המשטרתי, מר דגש, ואף אישר כי תסריט התאונה כפי שנקבע על ידו וכמתואר בכתב האישום אפשרי, אלא שהוא סבור כי התסריט שמעלה הנאשם אפשרי אף הוא וסביר יותר.

בחנתי את מימצאי הבוחן וחזרתי ועיינתי בחוות הדעת, ואינני מקבל את טענות ההגנה בהקשר זה.

טענתו המרכזית של מר וייסמן כנגד חוות דעתו של דגש היא כי המדידות שביצע מר דגש אינן מלאות, לא קשורות לנקודת ייחוס, ולא ניתן היה לערוך לפיהן תרשים בקנה מידה נכון. ראו לעניין זה סעיפים ח' עד יב' לחוות דעתו וכן דבריו בחקירה הנגדית בבית המשפט:

ש. ניסית למדוד בתרשים עם סרגל קנה מידה?

ת. לא. קנה המידה בתרשים לא שווה כלום, כי אין מרחקים בסקיצה. איך הוא קבע את המרחקים בתרשים?

ש. על מה אתה מבסס שלא היו קשירות? לא יכול להיות שבוחן יסרטט בצורה לא מדויקת.

ת. הוא מדד את אורך סימני הבלימה, ולא עשה עם זה כלום. הייתי מצפה לדעת מה המרחק בין כלי הרכב בתנוחתם בכביש. אין מדידה של הדבר הזה.

עיון בסקיצה שערך הבוחן והתרשים על פיה, מוביל לדעתי למסקנה אחרת. בחינת הסקיצה מגלה כי קיימות מדידות מלאות, כאשר נקודת הייחוס הראשונית שלהן היא הכניסה לדרך העפר והמדידות הינן ברצף מנקודה זו, הן לכיוון מערב (אעבלין) והן לכיוון צפון.

כך למשל טוען מר וייסמן בעמ' 5 לחוות דעתו כי "לטענת הבוחן המרחק בין שני ריכוזי השברים הוא בערך 7.80 מטר, לא מצאתי לא בסקיצה ולא בתרשים כי המרחק בין שני מוקדי השברים נמדד ולכן אינני יודע מהיכן שאב הבוחן מרחק זה".

אכן אין מדידה ישירה בין שני מוקדי השברים, אולם מובן שלא ניתן לצפות למדידת כל מרחק ומרחק בין שני סימנים בתרשים, ואין בכך צורך. עיון בסקיצה מגלה כי קיים רצף מדידות מדרך העפר ועד לריכוז השברים ו', וקיים רצף מדידות מאותה נקודת ייחוס ועד לריכוז השברים הנוסף, שסומן ז'. השרטוט נערך לפי קנה מידה, על גבי נייר קנה מידה, כך

שניתן בהחלט למדוד את המרחק בין שני מוקדי השברים, ולקבוע כי הוא אכן כ - 7.80 מטרים.

מר וייסמן מאשר כי שאלה מרכזית להכרעה בין גרסאות המעורבים והתסריטים האפשריים לתאונה היא המרחק בין שתי זירות התאונה. **מרחק קצר** מתיישב עם גרסת הנאשם ואילו **מרחק גדול** יותר תומך בגרסת המאשימה.

ש. האם יכול להיות שהרנו נהדף עשרה מ' קדימה לאחר התאונה השנייה לפי גרסת הנאשם?

ת. לדעתי לא, אבל אין לנו את המרחק הזה של עשרה מ'.

ש. אז אם אכן יש עשרה מ', גרסת הנאשם לא אפשרית.

ת. פחות סבירה, אבל זה מספר שבאוור. התאונה השנייה לפי גרסת הנאשם יותר קלה. אם זה רק שני מ', זה מתאים.

אף הנאשם עצמו אישר כי לאחר התאונה הראשונה (לגרסתו) נהדף הרנו לאחור מרחק קצר עד שפגע ברכבו:

ש. איך הוא נהדף אליך?

ת. מדגים שהוא נהדף אחורה לכיוון שלי ואני שפשפתי אותו מאחורה.

הוא נסע אחורה לא הרבה, אולי מטר אחד.

אף אם אקבל הערותיו של מר וייסמן כנגד חוות דעתו של הבוחן דגש, ואקבע כי המדידות אינן מושלמות, הרי בוודאי ניתן להתרשם מהסקיצה והתרשים כי המרחק בין התאונות אינו מטר אחד וקרוב יותר הרבה יותר לעשרה מטרים. נתון זה אינו מתיישב עם גרסת הנאשם כי רכב הרנו יצא לעקיפה, התנגש ברכבו של מר בוים, נהדף לאחור בפגיעה הראשונה ואז פגע ברכבו. הנתון מתאים לפגיעה ראשונה בין רכב הנאשם לרנו והדיפתו של רכב זה לעבר רכבו של מר בוים שהגיע בנתיב הנגדי.

מחלוקת נוספת בין שני המומחים היא בדבר התאמת הנזק בחלק האחורי של רכב הרנו לגרסאות המעורבים. אין מחלוקת באשר למימצאים עצמם, כי מדובר בנזק "מאחור לפנים ומשמאל לימין", דהיינו הנזק מאחור גדול יותר בצד ימין לעומת צד שמאל. עובדה זו מצביעה לדעת שני המומחים כי אין מדובר בתאונת "חזית-אחור" רגילה, אלא שהפגיעה הייתה בזווית.

מר וייסמן מסיק מעובדה זו כי רכב הרנו לא היה "ישר" בעת הפגיעה, בתנועה משמאל לימין תוך נסיון לחזור לימין. לעומת זאת, הבוחן דגש מגיע למסקנה הפוכה כי "אילו היתה ההתנגשות הראשונה בין הרנו לבין הניסאן, כך שההתנגשות הזאת גרמה לרכב הרנו להסתובב נגד כיוון השעון ונעמד במקום, ואם היה נהדף לאחור, הרכב של הנאשם היה פוגע בו בפינה אחורית שמאלית ולא בפינה אחורית ימנית".

מבין שתי מסקנות אלה, אשר דומה כי שתיהן אפשריות, אני מעדיף את מסקנתו של הבוחן דגש שהינה מבוססת, מנומקת ונסמכת גם על הממצאים האחרים והנזקים הנוספים לכלי הרכב. לעומת מסקנה זו, קביעתו של מר וייסמן דומה להיות מנותקת מיתר הממצאים ובאה לבודד מימצא ספציפי לטובת הנאשם. כמו כן, מסקנתו של וייסמן מתעלמת מאפשרויות אחרות של פגיעה "לא ישרה" של רכב הנאשם ברכב הרנו, ולמשל תוך כדי נסיון התחמקות ימינה של רכב הנאשם, לאחר שהבחין באיחור ברנו מאט כטענתו של מר חליל.

נושא נוסף התומך בגרסת המאשימה במימצאים שפרט הבוחן דגש (ואשר עליהם לא חלק המומחה מר וייסמן) הוא הימצאות שברים מכלי הרכב בקרבת מקום ביחס לשבר לסימן בלימה של רכבו של הנאשם, שמצביע על מקום האימפקט בהתנגשות הראשונית. דומה שהשבר בסימן הבלימה מתיישב יותר עם בלימת חירום של הנאשם אשר הבחין ברנו מאט בטרם פגיעה, מאשר עם טענתו כי הרנו "נהדף" לעברו ופעולתו העיקרית - כפי שהעיד בפניי - הייתה נסיון להתחמק מרכב זה שהגיע משמאלו.

אף מיקום ההתנגשות בין רכבו של הנאשם לרכבו של חליל "מתיישב טוב יותר" עם גרסת המאשימה מאשר עם גרסת הנאשם. התנגשות זו אירעה בסמוך לשול הימני, עובדה המצביעה לכאורה על כך שרכבו של חליל בלם והנאשם ניסה להתחמק ממנו בסטייה ימינה לכיוון השול, ופחות על כך שהנאשם נסע בנתיב באופן רגיל ורכב הרנו נהדף לכיוונו מהנתיב הנגדי.

לאור כל האמור לעיל, התרשמתי הישירה מהעדויות, בחינת הגיון הדברים ובחינת חוות הדעת המקצועיות מטעם הצדדים, הגעתי למסקנה כי המאשימה בנטל המוטל עליה במשפט פלילי להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק הסביר, ולפיכך אני מרשיע אותו בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

התיק נקבע לטיעון לעונש ליום 8.2 בשעה 11.

ניתנה היום, 18 בינואר 2017, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד גב' אימאן בשיר וב"כ המאשימה עו"ד עוידה.

עקב סיום תפקידי בבית המשפט בעכו, נערך דיון זה וכן ייערך הדיון הבא בהיכל המשפט בחיפה.